

NEM ALSZUNK A VÁRTÁN.

Prometheus-sors lett a sorsunk,
 A kincses, büszke ősmagyar ugar felett
 vérünkkel épült multunk aratásán
 ma tolvaj-nép könnyvert tarlója lett.
 Ahol vérünk árán gyűltak tüzek az éjszakába,
 pogány oltárokon pislog gyötörtén
 évszázadok sok harcos kincse, álma.
 Száz-karmú martalóc-had tépi érte testünk
 s ahol festő virágra, vádra, csókra lestünk,
 magyar mezőn ma gyász ütött tanyát.
 De maradt még a gyászlobogós vártán,
 maradt, ki tépve, vérzön — mégis hinni mer;
 mert ősdacos hitünk a rögbe markol
 s mikor majd újra kél a nap
 és új Botond áll a kapuk elé
 s megdöngeti az átkozott börtön-falat,
 ha majd a tűz kicsap a feltelen sírokból
 s vérző szivekből, új hadak-útja támad
 és kis tüzek üzennek tükolt, bús magyar imákat,
 ha majd kérőn, dacos hittel, panaszlón,
 ébresztő harsón szerte az éjbe
 bús magyar várta gyászlobogója szárnyán:
 — nem alszik akkor senki már,
 de ott leszünk mind — mind a vártán.

Barbarits Lajos.

TAVASZ SODRÁBAN.

Oh hol is van a fagy, a téli gyász ma?
 Tavaszi fénybe bókol az akácia.

Halk szelek meleg áráján fonlebegve,
 Uszik szaporán egy hószerű lepke.

Tavalyi galryról szakadt lombesoméval
 Ibolyák szaga száll, s egy elhaló dal —

Források, fű közt, forrva fölbugyognak,
 A mezőkön mind kizsendül a sok mag.

Méhek surrannak, szedni sárga mézet
 A mohóságtól valamennyi részeg.

Erdők mozdulnak, vizek tova zúgnak —
 Nincs sehol egy kis zúg, ahova bújjak.

Én Istenem, szólj, ugyan mit csináljak,
 Hogy a tavasz e sodrásban megálljak?

Hogy a szívembe megint rést ne lelno
 Egy új szerelem próbált veszedelme?

Tompai László.

Szittner és Hoffmann

Therapia laboratorium és dobozgyár r.-i.

SZEGED.

Telefon 5-09.

KÉSZIT:

Gyógyszerészeti dobozokat, papírárukat, kereskedelmi
 dobozokat, cukrászati dobozokat, díszműárukat,
 reklámcikkeket.

UJ ÉLET a legmagyarabb hetilap.

Csermák.

(Novella.)

Öreg memoárok sárge lapjait forgatom. Szép-
 anyáink színes ifjúkori élményei, forró bái emlékei
 között bukkan föl Csermák neve. Muzsikuss volt, kü-
 lönb, mint bármelyik vérbeli cigány. Akkor Bécestől—
 Kolozsvárig ünnepelték őt, de azután egyszerre letűnt
 az élet szinpadáról. Fiatalon, elhagyottan halt meg.
 Érdekelt ez az ember, kerestem, kutattam, hogy mi
 lett belőle, miért tört ketté élete pályája. Sok hiába-
 való keresés után végre Liszt Ferencnek a cigányok-
 ról írt művében akadtam reá a következő sorokra,
 melyeket ő a művészetszerető gróf Fay Istvántól
 kapott:

„Hegedűjének vonója csak annyi hangzatoság-
 gal és fenséggel bírt, mint Spohré, annyi ügyességgel,
 mint Rodeé és oly maró éllel, mint Lipinskié. Minden
 bálba meghívták Magyarországon, hogy gyönyörű
 hallgató nótáival a tánc közötti szünetekben szóra-
 koztassa közönségét. A nép zenéjét tanulmányozta,
 nemcsak itt Magyarországon, hanem Oroszországban
 is. Egy alkalommal Roby egri nemessel ismerkedett
 össze, aki magával vitte egy Eger melletti faluba,
 Iszfére. Itt ismerkedett meg egy lánnyal, akit lelke-
 nek teljes hevével megszeretett. Egyesek azt mond-
 ják, hogy paraszt leány volt, mások szerint egy igen
 előkelő nemes kisasszony, tény az, hogy lángesze és
 tehetsége nem tudták viszont szerelemre indítani.
 Efelőtti bánatában ivásra adta magát . . .“

*

A fiatalság minden időben egyforma, mindig
 szeret mulatni. Az 18... esztendőben egy parázs-
 majálist tartottak, amelyre Csermák is hivatalos volt.
 Másnap délelőtt kissé álmos fővel csatangolt Eger
 város napsütött utcáin. Ünnepe volt, az előző napi mu-
 latság nyoma sem látszott a sétáló lánykákon és szí-
 más gavallérjaikon. Amint így kedvére nézelődik a
 tegnapi szerzett ismerősöknek köszöngetve, a nyakába
 borul egy nagy bajusz:

— Szervusz, pajtás, az Isten is megáld, hogy ide
 felénk is eljöttél!

Kissé eltolta magától az örvendezőt, megismeri
 Csermák egy pesti ismerősét, Roby egri nemes em-
 bert, aki akkoriban volt Pesten jurista, amikor ő ve-
 zette ott a zenekart. Összebarátkoztak a poharak mel-
 lett, — Csermák sem vetette meg a jó bort, — Roby
 ur váltig kérlette, hogy hagyja már azokat az unal-
 mas németeket, ha már olyan szépen tud hegedülni,
 hát játszon el egy szép magyar nótát. Csermák csak
 mosolygott: „nem értesz hozzá, pajtás. Ez az igazi
 muzsika.“ Most pedig itt van Csermák és egész éjjel
 egyebet sem játszott, mint magyar nótákat.

— No, pajtás, — szóló karonfogva Roby — mit
 csinál az igazi muzsika?

— Most találtam csak igazán reá — felelt Cser-
 mák. — Otthagytam a kappelmeisterkedést, s most
 járom a világot.

— Hogy jutottál erre a belátásra?

— Egyszer hallottam Biharit játszani. Azóta
 lettem én is cigány.

— Akárhogy volt, jó, hogy így van. Hallottalak
 tegnap játszani. Hogy sirt az a muzsika! Nem is val-
 tál te soha osztrák, vagy pláne cselák. Magyar vagy
 te, pajtás. Hanem — fordítá másra a szót — most
 hova igyekszel?

— Nekem, pajtás, vig az életem. Egyik mulat-
 ságból a másikba hívnak, szeretik amit játszom és én
 szívesen játszom nekik. Bejárom a pástorok karám-
 jait, a szénégetők tanyáit, megtanulom nótákat és
 ezeken az egyszerű nótákon úgy elzokognak, mulat-